

Arrest

nr. 298 904 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 16 augustus 2021 en verzoekt op 17 augustus 2021, als niet-begeleide minderjarige, om internationale bescherming. Op 28 maart 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan de toenmalige voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Alikhel, gelegen in het gelijknamige district Alikhel van de provincie Paktia. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het

soennitische geloof aan. U ging naar school tot de vijfde graad. Uw vader werkte in de bouwsector en kreeg soms contracten om voor de overheid te werken.

In 2021 kreeg uw vader een project voor zes maanden om in het hoofdkwartier van de politie in het districtscentrum van Alikhel schilder- en pleisterwerken uit te voeren. Tijdens dit project werkte u mee met uw vader en was het uw taak om de aanwezigheid van de arbeiders na te gaan en het materiaal op te volgen. Toen het project drie à vier maanden bezig was, werd uw vader gebeld door de taliban die hem vroegen om te stoppen met zijn werk. Tien dagen later werd hij een tweede maal gebeld met dezelfde boodschap. Eén week later werd er een dreigbrief op de deur van jullie huis geplakt. In deze brief werden uw vader en u opnieuw gevraagd om te stoppen met jullie werk, anders zouden ze jullie vermoorden. Tien dagen na deze brief werd er een bom voor jullie huis geplaatst. Uw jongere broer A.M. werd tijdens de ontploffing van de bom geraakt. Uw vader en u brachten hem naar het ziekenhuis. Omdat hij niet voldoende behandeld kon worden, werd hij overgeplaatst naar het ziekenhuis in Gardez. Ongeveer tien dagen na dit bomincident ontvingen jullie een tweede brief van de taliban, zijnde een bevel dat uw vader en u naar hen moesten gaan. Twintig dagen na het bomincident besliste uw vader om u voor uw veiligheid uit het land te sturen.

U verliet begin 2021 Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 16 augustus 2021 aan in België en diende op 17 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Toen u in Turkije was belde uw moeder u om te melden dat uw vader was meegenomen door de taliban. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgde u uw taskara, de taskara's van uw vader, uw broer en uw oom langs moederszijde, een brief geschreven door uw oom langs moederszijde aan de dorpsouderen aangaande uw problemen, een document inzake het contract van uw vader in het hoofdkwartier van de politie, een dreigbrief en een bevel van de taliban, foto's van uw broer A.M. zijn verwondingen en van hem in het ziekenhuis en een document van zijn ziekenhuisopname.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw **algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw beweringen over uw leeftijd** bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 geboren te zijn op 15/02/2006 (Zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-R. (KU Leuven) werd uw leeftijd echter vastgesteld op 18 jaar met een standaarddeviatie van zes maanden. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u bijna of al 18 jaar oud was op het moment waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 1 september 2021. Echter, daar het verschil van twee jaar tussen de door u opgegeven leeftijd van 15,5 jaar en de jongste leeftijd van 17,5 jaar die voortvloeide uit het leeftijdsonderzoek te groot was, werd uw geboortedatum veranderd naar 02/03/2004. Dat uw geboortedatum werd aangepast van 15/02/2006 naar 02/03/2004 is toch wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van 30 januari 2023 stelt u niet exact te weten hoe oud u bent maar poneert u wel achttien of negentien jaar te zijn. Uw geboortedatum kent u echter, in tegenstelling tot hetgeen u bij uw inschrijving verklaarde, ineens niet meer. Op de vraag bij DVZ om het verschil te verklaren tussen de resultaten van het leeftijdsonderzoek en de door u opgegeven geboortedatum, bekent u uw geboortedatum niet te kennen en zomaar iets gezegd te hebben (Verklaring DVZ, punt 4). Gevraagd bij het CGVS wat u te zeggen heeft op het leeftijdsonderzoek dat hier werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u ouder was dan wat u zelf beweerde bij aankomst, haalt u aan dat u toen zei vijftien jaar oud te zijn maar u daarna onderzocht werd en 17,5 jaar werd verklaard. U bent het eens met de leeftijd die u hier werd gegeven (CGVS, p. 4). Daar waar u zelf pretendeert achttien à negentien jaar oud te zijn, blijkt uit de vertaling van uw taskara evenwel dat u zeventien jaar geschat werd in het jaar

1393, oftewel 2014, en dus op het moment van het persoonlijk onderhoud van 30 januari 2023 reeds 25 jaar oud zou zijn. Dit wilt met andere woorden zeggen dat uw verklaringen bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet overeenstemmen met hetgeen werd vastgelegd in uw taskara, die uw geboortjaar zowaar dus terugvoert tot 1997, dat is met het jaar 2004 nog een verschil van wel zeven jaren. Waar u voorts bij DVZ beweerde dat u uw taskara bent verloren in Afghanistan, voert u bij het CGVS aan dat uw originele taskara in Afghanistan ligt maar dat u deze niet tot hier kan brengen (Verklaring DVZ, punt 25; CGVS, p. 5). Geconfronteerd met hetgeen u bij DVZ stelde, ontkent u dit zo gezegd te hebben. Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 30 januari 2023, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Oostenrijk op 1 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result; Brief van Dublin Unit Oostenrijk dd. 23/08/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraag, stelt u enkel gedwongen vingerafdrukken in Zwitserland en Oostenrijk te hebben afgegeven. Opnieuw gevraagd of u dan geen asiel in één van deze landen indiende, herhaalt u van niet. Bovendien gevraagd bij het CGVS of u in Oostenrijk een andere geboortedatum en familienaam opgaf, geeft u te kennen van niet (CGVS, p. 22). Evenwel blijkt uit de informatie in ons bezit dat u in Oostenrijk een geboortedatum van 1 januari 2004 en de familienaam F. vermeldde, wat dus wel degelijk verschillend is met de gegevens die u in België opgaf (Brief van Dublin Unit Oostenrijk dd. 23/08/2021). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleef u eerder volhouden nergens anders een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en enkel vingerafdrukken onder dwang te hebben afgegeven in Oostenrijk (Verklaring DVZ, punt 22). U verklaarde verder bij DVZ dat u in Oostenrijk van andere jongens hoorde dat ze naar België gingen omdat het hier beter was en besliste om hetzelfde te doen (Verklaring DVZ, punt 27). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, **is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.**

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. **Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn hoegenaamd niet overtuigend.**

Ten eerste kan er **geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u meewerkte aan het bouwproject voor het politiekantoor in het districtscentrum.** Bij DVZ beweerde u dat uw vader regelmatig in opdracht van de overheid werkte. Hij zou meermaals door de taliban telefonisch zijn bedreigd en meerdere dreigbrieven ontvangen hebben waarin hij gevraagd werd te stoppen met zijn werkzaamheden voor de overheid. Zoniet, zou zijn hele familie problemen krijgen. Gevraagd bij DVZ of u ook persoonlijk werd bedreigd door de taliban, haalt u aan dat uw hele familie in de dreigbrieven werd bedreigd maar u persoonlijk nooit bedreigd werd door hen (Vragenlijst, punt 5). U vermeldde verder nergens bij DVZ dat u uw vader hielp tijdens één van deze projecten voor de overheid. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u evenwel plots dat u meewerkte tijdens het laatste project van uw vader voor de overheid, namelijk schilder- en pleisterwerken in het hoofdkwartier van de politie in het districtscentrum. U zou hem meer bepaald elke dag gedurende vier maanden hebben geholpen met het bijhouden van de materialen en van de aanwezigheid van de arbeiders en kreeg hiervoor maandelijks betaald (CGVS, p. 9-11). Gevraagd waarom u in uw vorig interview bij DVZ niets vermeldde over uw hulp aan dit project van uw vader, poogt u als excuus aan te voeren dat de tolk u toen niet goed begreep en dat u toen minderjarig was. Uw interview zou daar ongeveer vijftien minuten geduurd hebben en ze zouden u daar over uw reisroute en uw probleem gevraagd hebben. Daarna zouden ze gezegd hebben

te stoppen en niet verder te gaan zodat u de kans niet kreeg om alles te vertellen (CGVS, p. 10). Uw advocaat maakte ook aan het begin en aan het einde van het persoonlijk onderhoud de opmerking dat u vertaalproblemen had in uw vorig interview omdat u zelf een dialect van Paktia sprak (CGVS, p. 2 en 22). Toen u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS evenwel gevraagd werd hoe uw gehoor bij DVZ verliep, gaf u zelf aan dat dit goed verlopen was. U zou verder ook geen opmerkingen hebben over dit vorig interview en alle redenen van uw vertrek daar hebben kunnen vertellen (CGVS, p. 3). Dat u nergens melding maakte van uw betrokkenheid in dit laatste bouwproject, terwijl het net tijdens dit project zou geweest zijn dat uw vader zijn problemen met de taliban zouden begonnen zijn, doet de wenkbrauwen fronsen. Zo stelde u bij DVZ wel bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban, maar meer in detail gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit het land, maakte u vreemd genoeg geen gewag van uw eigen aandeel in dit bouwproject voor de overheid (Vragenlijst, punt 5). Evenmin liet u het na bij DVZ ook maar iets te vermelden over dit bouwproject waaraan u meewerkte toen u gevraagd werd over uw beroep in het land van herkomst (Verklaring DVZ, punt 12). Dat u dan pas tijdens persoonlijk onderhoud bij het CGVS ineens komt aanzetten ook deel te hebben uitgemaakt van dit laatste project, kan allerm minst overtuigen.

Bovendien beweert u dat het bouwproject in het jaar 2021 van start zou gegaan zijn en in totaal ongeveer zes maanden duurde. U verliet echter na vier maanden, toen het project nog niet af was, het land (CGVS, p. 9). Deze verklaringen lijken echter niet te kloppen met het door u aangegeven tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u bij het CGVS reeds vertrokken te zijn in het begin van het jaar 2021 en ook bij DVZ gaf u te kennen in februari 2021 het land verlaten te hebben (verklaring DVZ, punt 10; CGVS, p. 5). Dat u reeds in het begin van 2021 zou vertrokken zijn terwijl het project pas begon in 2021 en u wel nog vier maanden zou hebben meegewerkt aan het project, is niet met elkaar in overeenstemming te brengen.

Tevens is het **niet geloofwaardig dat de taliban uw vader en u bedreigden omwille van dit bouwproject**. Reeds voor dit bouwproject zou uw vader al in het politiehoofdkantoor gewerkt hebben. Ook zou hij in het verleden andere bouwprojecten voor de overheid uitgevoerd hebben op verschillende plaatsen (CGVS, p. 9-10 en 12). Dit blijkt voorts uit uw beweringen bij DVZ dat uw vader regelmatig in opdracht van de overheid werkte (Vragenlijst, punt 5). Dat uw vader dan plots bedreigingen van de taliban krijgt drie à vier maanden nadat dit laatste project begonnen was terwijl hij al langer contracten met de overheid had, is eigenaardig. Daarvoor zouden de taliban niet geweten hebben over uw vader zijn werk en iemand in het dorp zou waarschijnlijk de taliban verwittigd hebben over dit laatste project (CGVS, p. 10 en 12). Gevraagd of de dorpingen dan niet vanaf het begin wisten dat uw vader deze projecten voor de overheid uitvoerde, stelt u dat ze wel wisten dat uw vader bouwwerken deed maar niet dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 12). Nochtans kwam uw vader iedere dag na zijn werk naar huis en is het merkwaardig dat andere dorpingen dan niet al veel eerder op de hoogte zouden geweest zijn van zijn werkzaamheden voor de overheid. Het zou pas met dit project in het politiehoofdkwartier geweest zijn dat de mensen hem zagen en vandaar zou iedereen geweten hebben dat hij voor de overheid werkzaam was. Evenwel verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vader voordien ook al in dit politiehoofdkwartier had gewerkt en er muren had gebouwd (CGVS, p. 9). Dat dorpingen hem dan niet al eerder aan het werk zouden gezien hebben, kan niet overtuigen.

Daar waar u bij DVZ pretendeerde dat de taliban uw vader twee keer telefonisch bedreigden en dreigbrieven zonden maar u niet persoonlijk bedreigden, beweert u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots dat de taliban uw vader en u bedreigden (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 17-18). Zo verklaart u dat ook uw naam in de twee brieven van de taliban zou geschreven staan. In de tweede brief van de taliban, namelijk het bevel, zou u gevraagd zijn om samen met uw vader naar hen te komen in hun centrum. Ter bevestiging gevraagd of u dan ook persoonlijk werd bedreigd door de taliban herhaalt u dat ook uw naam in de brieven geschreven stond (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u bij DVZ dan verklaarde niet persoonlijk te zijn bedreigd door de taliban maar nu wel stelt dat uw naam ook in de brieven vermeld stond, tracht u zich opnieuw te verschonen door te stellen dat u toen een minderjarige was en de tolk toen een boze tolk was die u niet liet uitspreken. U zou daar wel over uw probleem verteld hebben maar weet niet of de tolk het vertaald heeft (CGVS, p. 17-18). Dat u zich opnieuw verschuilt achter de tolk en uw minderjarigheid, kan echter niet overtuigen. Zo dient er nog eens op gewezen te worden dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat alles goed verlopen was in uw vorig interview en dat geen opmerkingen had over dit interview (CGVS, p. 3). Bovendien werd dit verslag bij DVZ aan u voorgelezen en ondertekende u het ter goedkeuring (Vragenlijst).

Verder is het merkwaardig dat uw vader meermaals bedreigd werd door de taliban maar niet met zijn werk stopte. Uw vader zou eerst tweemaal telefonisch gevraagd geweest zijn door de taliban om te stoppen

met zijn werk voor de overheid. Ze zouden hem gezegd hebben dat als hij niet zou stoppen, ze hem en zijn familie zouden vermoorden en zijn huis zouden verbranden. Gevraagd waarom uw vader na deze telefonische bedreigingen niet stopte met zijn werk, stelt u dat hij deze bedreigingen in het begin niet zo serieus nam. Hij zou gedacht hebben dat misschien iemand van het dorp hem lastigviel. Het zou pas na ontvangst van de dreigbrief geweest zijn dat hij de bedreigingen serieus nam, maar alles zou daarna zo snel gebeurd zijn (CGVS, p. 16-17). Dat uw vader deze telefonische bedreigingen niet serieus nam, terwijl hij en zijn familie met de dood bedreigd werden, is opmerkelijk. Temeer hij het bouwproject in het politiegebouw van een andere persoon zou hebben overgenomen die eerder al bedreigd zou geweest zijn door de taliban en gevraagd was door hen om te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 12-13).

Tot slot kan er **geen geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoering van uw vader door de taliban**. Zo bent u tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over zijn gevangenschap. Waar u bij DVZ aangaf dat uw vader ontvoerd was door de taliban en ongeveer vier maanden werd vastgehouden maar nog niet zo lang geleden terug werd vrijgelaten, pretendeert u bij het CGVS dat uw vader nog steeds vermist is (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere beweringen bij DVZ over de vrijlating van uw vader, stelt u dat u dat zo niet gezegd heeft. U zou toen gezegd hebben dat uw broer eerst gewond raakte, u dan vertrokken bent en uw vader na uw vertrek vermist raakte. Ter bevestiging gevraagd of u bij DVZ dan nooit verteld heeft dat uw vader terug is vrijgelaten, blijft u volhouden dit niet gezegd te hebben. Opnieuw verschuilt u zich achter uw beweerde minderjarigheid toen en de korte duur van uw interview daar (CGVS, p. 21). Evenwel gaf u bij DVZ wel uitdrukkelijk te kennen dat uw vader gevangengenomen werd en plakte u er zelfs een tijdsbepaling van ongeveer vier maanden op.

Uw advocaat maakte op 20 maart 2023 nog twee opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De eerste opmerking is een verduidelijking over de huidige verblijfplaats van uw familie. Deze zouden zich momenteel in het huis van de familie van uw moeder bevinden in Kabul. Dit verklaarde u zelf evenwel al tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 14 en 18). De tweede opmerking betreft uw vertrek en de laatste keer dat u uw vader zou gezien hebben. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud zou voortvloeien dat u uw vader vond vier maanden voordat u Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 21). Dit werd echter nergens vermeld in het verslag. Wel werd u tijdens het onderhoud gevraagd waarom u bij DVZ verklaarde dat uw vader terug werd vrijgelaten na vier maanden, terwijl u bij het CGVS stelt dat hij nog steeds vermist is (CGVS, p. 21). Uw advocaat voegt hier nog aan toe dat een broer van u, die in een andere stad werkte, in 2020 gewond geraakte tijdens zijn werk en hij zou zijn hand hierbij afgesneden hebben. Uw vader zou vervolgens, toen hij onderweg naar het ziekenhuis was om uw broer te bezoeken, ontvoerd zijn bij een checkpoint door de taliban. Na deze gebeurtenis zou u in 2020 Afghanistan verlaten hebben en het zou dus drie jaar geleden zijn dat u uw vader zag. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u zelf reeds aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde Afghanistan aan het begin van het jaar 2021 verlaten te hebben en dus niet 2020 zoals uw advocaat aanhaalt (CGVS, p. 5). Voorts beweerde u zelf dat het bouwproject in het politiekwartier in 2021 van start ging en uw broer gewond raakte toen het project reeds bezig was, zijnde in 2021 (CGVS, p. 9).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw leeftijd niet overeenstemmen met de gegevens vermeld in uw taskara. De taskara's van uw vader, broer en oom vormen ook slechts een indicatie van hun identiteit.

Daarnaast bezorgde u een document aangaande het bouwproject van uw vader voor de overheid. In dit document valt te lezen dat het werk tweeëneenhalve maand zou duren. Nochtans gaf u te kennen dat dit project ongeveer zes maanden duurde (CGVS, p. 9). Ook vermeldt het document een datum van 20/4/1399, oftewel 10 juli 2020 terwijl u aangaf dat het project begon in het jaar 2021. Uw verklaringen stemmen met andere woorden niet overeen met de gegevens vermeld op het document.

De foto's van uw broer zijn verwondingen bieden tevens weinig toegevoegde waarde aan uw asielmotieven daar deze niet aantonen dat deze persoon daadwerkelijk uw broer zou zijn. Aan foto's kan verder weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat betreft het document aangaande zijn ziekenhuisopname stemmen de data van 12/05/1399 en 2/06/1399, respectievelijk 2 augustus 2020 en 23 augustus 2020 opnieuw niet overeen met uw verklaringen inzake

het tijdstip van het incident. Zo zou het bomincident volgens u plaatsgevonden hebben toen het bouwproject in 2021 reeds een tijdje bezig was (CGVS, p. 9).

De dreigbrief van de taliban en het bevel van de taliban bevatten opnieuw data die niet overeenstemmen met uw verklaringen over het tijdstip van uw vertrek uit het land. Zo zou het bomincident met uw broer tien dagen na de eerste dreigbrief hebben plaatsgevonden en vertrok u zelf twintig dagen na dit bomincident uit het land (CGVS, p. 15-16). De dreigbrief vermeldt evenwel een datum van 24/4/1399 oftewel 14 juli 2020, terwijl u pas aan het begin van het jaar 2021 het land zou verlaten hebben. Ongeveer tien dagen na het bomincident, en dus ongeveer twintig dagen na de eerste dreigbrief, zou de taliban dan een tweede brief, namelijk een bevel, naar jullie hebben verstuurd (CGVS, p. 18-19). Dat dit bevel een datum van 3/5/1399 oftewel 24 juli 2020 omvat klopt opnieuw niet met uw bewering dat dit bevel tien dagen na de bom werd bezorgd. Zo is er op basis van de twee brieven maar tien dagen tijd tussen terwijl u verklaarde dat er ongeveer twintig dagen tijd tussen waren. Bovendien haalt u aan dat dit bevel een tijdstip en een plaats aangegeven zou hebben waarbinnen uw vader en u naar hen moesten gaan. Zo zouden jullie vier dagen de tijd gekregen hebben om naar hen te gaan (CGVS, p. 18). Uit de vertaling van het bevel blijkt echter dat jullie zich op 5/5/1399, oftewel 26 juli 2020, bij hen moesten aanmelden en is er dus ten aanzien van 24 juli 2020 geen sprake van vier dagen maar van twee dagen de tijd.

Ook aan de handgeschreven brief van uw oom langs moederszijde aan de dorpsouderen, zonder enige datering, kan weinig toegevoegde waarde geboden worden daar deze geen enkele garantie biedt over de opsteller ervan.

Aan documenten kan voorts enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. Ook dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan:**

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de

periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven

van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country->

[guidanceafghanistan-january-2023](#)) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot uw zestienjarige à zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, en volgens uw taskara zelfs tot uw drieëntwintig jaar, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen (CGVS, p. 4). Bovendien stelt u naar school in Afghanistan te zijn geweest en nog in contact te staan met uw familie (CGVS, p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *fair play*-beginsel.

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat hem geen steunmaatregelen werden toegekend, zoals het afnemen van het persoonlijk onderhoud door een *protection officer* die gespecialiseerd is in het voeren van gesprekken met minderjarigen, terwijl nochtans niet betwist wordt dat hij minderjarig was bij aankomst in België. Volgens verzoeker had hij, aangezien hij volstrekt geen inspraak of invloed heeft op de duur van de procedure en op het moment waarop hij zou worden gehoord door de verwerende partij, gehoord moeten worden met de passende maatregelen die gelden voor een minderjarige. Bovendien merkt verzoeker op dat de verwerende partij niet alleen geen rekening houdt met zijn jonge leeftijd, maar evenmin met zijn zeer beperkte scholing. Hij meent dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet.

Waar hem wordt verweten dat hij de ware toedracht over zijn leeftijd niet heeft gegeven, werpt verzoeker op dat het, zeker bij asielinstanties, algemeen gekend is dat veel Afghanen inderdaad hun exacte leeftijd niet kennen, wat wordt bevestigd door bronnen zoals de *Washington Post*, *UNICEF* en de *Immigration and Refugee Board of Canada*. Er is, aldus verzoeker, nooit een veralgemeend systeem van geboorteregistratie op poten gezet in Afghanistan, waardoor veel Afghanen niet weten wanneer ze geboren zijn en dus ook niet weten hoe oud ze zijn. De leeftijdsvermelding op een taskara is een inschatting van de aangever en/of opmaker van de akte die bij benadering gebeurt en is hoogstens richtinggevend. *In casu* is de meest betrouwbare leeftijd deze die naar voor kwam uit de leeftijdstest aangezien deze – ondanks het feit dat er legitieme kritiek op deze testen bestaat – op objectieve wijze werd uitgevoerd. Ook al wees het resultaat van deze test uit dat verzoeker twee jaar ouder moet zijn dan hetgeen hij verklaarde (nl. geboortjaar 2016), dan is dit verschil luidens het verzoekschrift niet *per se* significant en bijgevolg relevant in het kader van een geloofwaardigheidsanalyse van zijn verklaringen, nu het niet uit te sluiten valt dat hij inderdaad moet gissen naar zijn precieze leeftijd bij aankomst. Hoe dan ook bleek dat verzoeker bij aankomst nog als minderjarige beschouwd kon worden. Het standpunt van de verwerende partij dat hieruit alleen al de leugenachtigheid van verzoeker kan worden afgeleid is volgens deze laatste dan ook volstrekt onterecht.

Verzoeker werpt vervolgens op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht. De brief van de *Dublin Unit* Oostenrijk, waarnaar de verwerende partij verwijst, zit niet in het administratief dossier. Enkel een interne nota van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) van 8 januari 2020, waarin wordt aangegeven waar de EUODAC-codes voor staan, is hierin opgenomen. Ofwel, aldus verzoeker, baseert de verwerende partij zich op foutieve informatie en is er geen verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk geweest (waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is), ofwel heeft de verwerende partij niet alle informatie gedeeld met verzoeker en diens advocaat, waardoor deze zich niet kunnen verdedigen (en het *fair play*-beginsel aldus werd geschonden). Wat er ook van zij, zelfs indien zou blijken dat verzoeker in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, was hij zich hier alleszins niet van bewust, hetgeen ook blijkt uit het feit dat hij nauwelijks twee weken na zijn vermeend verzoek al in België was aangekomen.

De kritiek dat hij, indien hij werkelijk nood had aan internationale bescherming, dan maar in het eerste veilig land een verzoek had moeten indienen, acht verzoeker geheel wereldvreemd. Hij was immers onbetwistbaar een niet-begeleide minderjarige vreemdeling die, geleid door een smokkelaar, niet zelf zijn bestemming koos. Dat hij na Oostenrijk verder reisde, kan hem dan ook niet ten kwade worden geduid.

Wat de tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen over het al dan niet meewerken aan het project van zijn vader voor de overheid betreft, herhaalt en werpt verzoeker op dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken sowieso niet lang duurt en er veel minder mogelijkheid is om nuances te leggen dan tijdens het lange onderhoud bij het commissariaat-generaal. Het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde over het werk van zijn vader, en niet over zijn eigen bijdrage daaraan, is in die zin logisch omdat het de kern van zijn vluchtrelaas vormt. Zijn medewerking bij het werk van zijn vader, aldus verzoeker, was slechts van bijkomstig belang. Als zijn vader dit werk niet had gedaan, had verzoeker zelf ook niet kunnen meewerken met zijn vader. In de context van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kon verzoeker deze uitspraak niet verder uitdiepen of nuanceren. Daarnaast is het, nog steeds volgens verzoeker, niet zomaar gratis dat hij aangaf dat er problemen waren met de tolk, die immers standaard Pashtou spreekt, terwijl hijzelf blijkbaar een dialect van het Pashtou spreekt zoals het voorkomt in zijn provincie Paktia. Verzoekers advocaat heeft dit spontaan en *in tempore non suspecto* bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aangehaald en uit meerdere passages van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk af en toe een verduidelijking moet geven of vragen aan verzoeker omdat deze een ander dialect spreekt dan de tolk die standaard Pashtou spreekt. Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud wees verzoekers advocaat op de misverstanden die er geweest zijn door verzoekers dialect en ontspint zich nog een korte discussie over de exacte betekenis van enkele woorden. Verzoeker is dan ook van mening dat de verwerende partij de opmerkingen niet volledig als te negeren kan verwerpen, nu er toch duidelijke aanwijzingen zijn dat er af en toe misverstanden waren, temeer nu verzoeker nog steeds zeer jong is en nauwelijks geschoold.

Waar hem verweten wordt dat hij de evenementen in de tijd niet goed kan situeren, haalt verzoeker aan dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn profiel. Hij vraagt zich af hoe van een net meerderjarig gevonden jongeman, die nauwelijks naar school is gegaan en nooit geleerd heeft om feiten te situeren in tijd en ruimte (en dan nog in de tijdsrekening die niet de zijne is) en anderhalf jaar heeft moeten wachten op zijn persoonlijk onderhoud, verwacht kan worden dat hij exact en correct kan vertellen wanneer zijn problemen zich hebben voorgedaan. Het is in die context volgens verzoeker eerder aannemelijk dat hij zich gewoon vergist heeft, temeer alle voorgelegde documenten ter staving van zijn problemen deze situeren in 2020.

Waar niet aannemelijk wordt geacht dat zijn vader niet al eerder werd bedreigd door de taliban, aangezien hij eerder al opdrachten aannam voor de overheid, herneemt verzoeker zijn eerdere verklaring dat de vroegere werken eerder in de luwte gebeurden. Volgens hem is het zeer aannemelijk dat zijn vader net met dit werk bij uitgerekend het politiekantoor, dat zich veelal op een centrale plaats bevindt, heel erg "*in the picture*" liep. De veronderstelling dat zijn vader al eerder moet bedreigd geweest zijn, is bovendien puur speculatief en niet aantoonbaar. Hoe dan ook is het volgens verzoeker omgekeerd niet *per se* aannemelijk dat iedereen die voor de overheid werkte *ipso facto* en onmiddellijk door de taliban bedreigd wordt.

In verband met de verklaringen die hij zou hebben afgelegd over de bestemming van de bedreigingen, meent verzoeker dat semantische discussies niet gepast zijn in de geloofwaardigheidsanalyse van een nauwelijks geschoold jongeman uit onherbergzaam gebied in Afghanistan. De verwerende partij houdt volgens hem opnieuw volstrekt geen rekening met zijn persoonlijke situatie, in strijd met artikel 48/6, § 4, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt naar waarheid te hebben geantwoord dat hij nooit persoonlijk bedreigd werd omdat hij nooit apart bedreigd is geweest. De bedreigingen waren echter wel persoonlijk in die zin dat hij méé bedreigd werd, samen met de andere familieleden. De verwerende partij zoekt duidelijk spijkers op laag water, aldus verzoeker.

Volgens verzoeker wordt opnieuw gespeculeerd en aan "*wat als*" redeneringen gedaan waar wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat zijn vader aanvankelijk bleef werken na de bedreigingen door de taliban. De verwerende partij gaat er kennelijk van uit dat elke mens op dezelfde manier volgens een geijkt patroon reageert wanneer hij geconfronteerd wordt met een bepaalde situatie en leidt daar volgens verzoeker zelfs uit af dat wanneer een persoon anders reageert dan hetgeen in de louter subjectieve redenering van de verwerende partij logisch is, ongeloofwaardig is. In dergelijke redenering zou niemand ooit problemen hebben en zou geen enkele persoon moeten vluchten aangezien iedereen elke bedreiging meteen ernstig nam zodat de bedreiging nooit werd uitgevoerd. Dit is een zuiver theoretische

beschouwing van de werkelijkheid die steeds oneindig veel complexer is. Bovendien blijkt hieruit nog dat de verwerende partij kennelijk wereldvreemd is indien zij dergelijke redeneringen maakt, zo stelt verzoeker. Zij laat immers uitschijnen dat verzoekers vader een keuze had, terwijl deze contractueel gebonden was en bovendien zijn gezin moest onderhouden. Stoppen met werken zou impliceren dat hij ook geen inkomen meer had. Verzoekers vader had *de facto* dus geen andere keuze dan gewoon verder te werken.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent de duur van de ontvoering van zijn vader verwijst verzoeker naar hetgeen hierboven is aangehaald omtrent de moeilijkheden met de vertaling omwille van zijn dialect. Verzoeker wijst erop dat alleszins *Wikipedia* bevestigt dat er talrijke verschillen in de Pashtou dialecten bestaan en dat alleszins in Paktia een aparte versie van dit dialect wordt gesproken.

De feiten die verzoeker inroept zijn volgens hem in elk geval feiten die overeenstemmen met de objectieve en gezaghebbende informatie die over Afghanistan beschikbaar is in de rapporten van het UNHCR en EUAA die bevestigen dat aanhangers en sympathisanten van de voormalige autoriteiten geïnterneerd kunnen worden door de taliban. Verzoekers verklaringen zijn luidens het verzoekschrift, zoals hierboven aangetoond, niet leugenachtig of bedrieglijk, al klopt het ongetwijfeld dat verzoeker moeilijkheden had om het relaas zeer duidelijk te maken, doch dit houdt verband met zijn volledig gebrek aan scholing. Verzoeker meent het voordeel van de twijfel te verdienen en erkent te moeten worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In een derde (lees: tweede) middelonderdeel zet verzoeker uiteen dat hij ook vervolging vreest wegens zijn verwestering. Bij terugkeer zullen de taliban er, aldus verzoeker, onvermijdelijk achter komen dat hij in het Westen heeft gewoond. Het zal eenvoudig zijn voor de taliban om bij aankomst in Afghanistan zijn herkomst te achterhalen. Verzoeker meent het risico te lopen te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden. Vervolgens gaat hij in op de uiteenzetting van NANSEN omtrent de vrees voor terugkeerders, verwijst hij naar een rapport van *Asylos*, naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* van augustus 2018 en naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oktober 2022. Teneinde zijn objectief risico in geval van terugkeer omwille van gepercipieerde verwestering in de ogen van de taliban aan te tonen, wijst verzoeker op zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan, zijn verblijf van zo'n twee jaar in België en afwezigheid uit Afghanistan sedert bijna drie jaar, zijn normale en amicale omgang met meisjes en vrouwen nu hij zowel op school als in taallessen deel uitmaakt van gemengde groepen en zijn afkomst uit onherbergzaam gebied in Paktia, waar traditionele waarden een veel belangrijker rol spelen dan in de meer verstedelijkte gebieden.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat het UNHCR in zijn meest recente *Guidance Note on the Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022, waarnaar vreemd genoeg niet wordt verwezen door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in Afghanistan momenteel nog steeds te onduidelijk is aangezien er veel minder informatie beschikbaar is dan voorheen en onvoldoende aanwijzingen zijn dat de situatie al gestabiliseerd is. Hoewel deze *Guidance Note* reeds zes maanden oud is, blijft dit volgens hem de meest gezaghebbende bron, die door de commissaris-generaal niet zomaar ter zijde kan worden geschoven. Hij stipt hierbij nog aan dat aan de adviezen van het UNHCR een belangrijk gewicht toekomt aangezien het een objectieve en uiterst gezaghebbende internationale organisatie is. Bovendien vermeldt zelfs EUAA in de *Country Guidance Afghanistan* van april 2022, waarnaar de commissaris-generaal verwijst, dat er nog maar weinig betrouwbare informatie over Afghanistan voorhanden is. Hij vervolgt dat ook NANSEN vzw opmerkt dat de recentere bronnen, die de commissaris-generaal hanteert, veelal gebaseerd blijken te zijn op secundaire bronnen, die wellicht niet recent zijn dat het advies van UNHCR. Met betrekking tot de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, waarnaar de commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing, merkt verzoeker op dat NANSEN in voormeld rapport op een aantal "*problemen bij de opmaak van deze COI Focus*" wijst, welke kritiek hij overneemt en tot de zijne maakt.

Verzoeker betoogt vervolgens dat er geen gedetailleerde analyse is gebeurd in de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in de provincie Paktia. Bovendien wijst hij erop dat de meest recente informatie, die door de commissaris-generaal wordt gehanteerd, ook al van negen maanden geleden dateert.

Hij betwist verder de redenering van de commissaris-generaal met betrekking tot de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan en gaat in op de beoordeling van het EHRM in de zaken "M.S.S." en "Sufi en Elmi". Hij wijst op een VN-rapport *Humanitarian Need Overview* van januari 2023, waaruit onder meer blijkt dat de inmenging van de Taliban in humanitaire hulpacties een ernstig probleem blijft en bijdraagt tot de precare humanitaire situatie, dat plotselinge uithuiszettingen sedert 2022 sterk zijn toegenomen in Kabul en dat het feit dat vrouwen niet meer naar de universiteit mogen gaan, tot gevolg heeft dat het volksgezondheidssysteem steeds verder verzwakt ondanks de stijgende nood daaraan. Hij wijst erop dat de opschorting van internationale ontwikkelingshulp leidt tot een toename van humanitaire behoeften in het hele land. Hij meent dat de Taliban duidelijk zelf intentioneel verantwoordelijk zijn voor de huidige humanitaire ramp in Afghanistan en dat de situatie in Afghanistan in grote mate vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in "Sufi en Elmi".

Vervolgens stipt verzoeker aan dat hij nauwelijks over financiële middelen beschikt, hij bij terugkeer niet zal kunnen terugvallen op een sterk sociaal netwerk, dat zijn vader ontvoerd is en dat zijn gezin geen inkomen meer heeft. Hij zal bij terugkeer niet in zijn basisbehoeften kunnen voorzien. Bovendien is hij nog geen negentien jaar oud en verblijft hij reeds bijna twee jaar in België. Alles samen genomen stelt hij dat er een bijzonder groot risico is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

2.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, verzoekt verzoeker de Raad in hoofde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op een aanvullend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 30 oktober 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus, "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022", 23 september 2022;
- COI Focus, "Afghanistan, Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.3. Op 7 november 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota, met daarbij gevoegd volgende stukken:

- foto van verzoekers bankkaart bij *New Kabul Bank* (stuk 1);
- kopie van verzoekers lidmaatschapskaart van de Afghaanse lokale politie (stuk 2);
- twaalf foto's van verzoeker in legerkledij van het voormalige Afghaanse leger (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR “*Guidance note*” van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiédossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 30 oktober 2023 evenwel de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “*Guidance note*” van februari 2022.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent

verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker verklaarde bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader die in de bouwsector werkte en soms contracten kreeg om voor de overheid te werken, zoals een project in 2021 om in het hoofdkwartier van de politie in het districtscentrum van Alikhel schilder- en pleisterwerken uit te voeren en naar aanleiding waarvan hij bedreigd en naderhand ook ontvoerd werd door de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt (i) vooreerst opgemerkt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door zijn beweringen over zijn leeftijd, door de ontkenning in Oostenrijk, waar hij overigens een andere geboortedatum en familienaam opgaf, een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en door zich aan de procedure in Oostenrijk te onttrekken en door te reizen tot in België om ook hier een beschermingsverzoek in te dienen. Vervolgens (ii) maakt verzoeker niet aannemelijk een persoonlijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, te lopen. Zo is hij er niet in geslaagd te overtuigen van zijn problemen met de taliban. Zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan, zijn voor de commissaris-generaal hoegenaamd niet overtuigend. Zo kan er (a) geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij meewerkte aan het bouwproject voor het politiekantoor van het districtscentrum en kunnen de verschoningen voor het niet vermelden hiervan bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet worden aanvaard. Verder (b) lijken verzoekers verklaringen over de start van het bouwproject in het jaar 2021 en diens vertrek na vier maanden in dit project niet te kloppen met het door verzoeker aangegeven tijdstip van vertrek, meer bepaald in het begin van 2021. Tevens (c) is het niet geloofwaardig dat de taliban verzoekers vader en verzoeker bedreigden omwille van dit bouwproject. Vervolgens (d) legde verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over of hij al dan niet persoonlijk werd bedreigd door de taliban. Daarnaast (e) is het merkwaardig dat zijn vader meermaals bedreigd werd door de taliban maar niet met zijn werk stopte. Tot slot (f) kan ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde ontvoering van zijn vader door de taliban, gelet op de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen over diens gevangenschap. De door verzoeker neergelegde documenten en de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen (iii) bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en niet terdege weerlegd worden in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft.

2.3.6.2. De Raad stipt vooreerst aan dat verzoeker in zijn aanvullende nota van 7 november 2023 uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aangeeft dat hij gedeeltelijk afstand doet van zijn initieel geschetst vluchtrelaas, dat hij evenwel vasthoudt aan het profiel van zijn vader, maar dat hij zelf al meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan en gewerkt heeft voor de Afghaanse lokale politie.

Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota - alsook ter terechtzitting - aldus duidelijk aan dat hij gelogen heeft omtrent zijn leeftijd en dat hij verklaarde minderjarig te zijn, enerzijds om te vermijden dat hij een beslissing zou krijgen om terug te keren naar Oostenrijk in het kader van de Dublin III-verordening en anderzijds om zeker te zijn van een opvangplaats in België.

Gelet op de actuele verklaring van verzoeker dat hij reeds meerderjarig was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, *i.e.* begin 2021, acht de Raad het betoog in het verzoekschrift aangaande het gebrek aan steunmaatregelen, zoals het afnemen van het persoonlijk onderhoud door een *protection officer* die gespecialiseerd is in het voeren van gesprekken met minderjarigen, alsook zijn betoog over het feit dat veel Afghanen niet weten wanneer ze geboren zijn en hoe oud ze zijn en dat hij hoe dan ook, zelfs rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, bij aankomst nog als minderjarige beschouwd kon worden, niet ernstig en zonder grond.

Waar verzoeker thans aangeeft gelogen te hebben over zijn leeftijd omdat hij enerzijds geen beslissing wou krijgen om terug te keren naar Oostenrijk in het kader van de Dublin III-verordening en anderzijds om zeker te zijn van een opvangplaats in België, stipt de Raad aan dat verzoeker hiermee aangeeft dat hij voordeel trachtte te halen met betrekking tot de toepassing van de Dublin III-verordening en alzo, als voorgehouden minderjarige, wou vermijden dat hij naar Oostenrijk teruggestuurd zou worden en wou bewerkstelligen in België een opvangplaats te krijgen. De Raad kan alleen vaststellen dat verzoeker aldus erkent weloverwogen te hebben gelogen ten aanzien van de asielinstanties om hier een voordeel uit te halen voor de behandeling van zijn zaak en hiermee ook impliciet aangeeft dat hij in Oostenrijk wel degelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aangezien hij zich beroept op de toepassing van de Dublin III-verordening. Verzoekers betoog in het verzoekschrift waarbij hij ontkent dat hij in Oostenrijk een beschermingsverzoek heeft ingediend, is hierdoor dan ook geenszins ernstig, noch dienstig. De grief van verzoeker dat de brief van de *Dublin Unit* Oostenrijk, waarnaar de verwerende partij verwijst, niet in het aan hem meegedeelde administratief dossier zit en dat hierdoor het *fair play*-beginsel zou geschonden zijn, is niet meer dan een blote bewering. Uit nazicht van het administratief dossier in de samenstelling waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt overigens dat deze brief er wel in zit en dat uit dit schrijven van 23 augustus 2021 blijkt dat verzoeker wel degelijk in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Waar verzoeker verder opwerpt dat hij, zelfs indien zou blijken dat hij in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – *quod in casu* –, zich hier alleszins niet van bewust was, hetgeen ook blijkt uit het feit dat hij nauwelijks twee weken na zijn vermeende verzoek al in België was aangekomen, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij wel degelijk in Oostenrijk een beschermingsverzoek heeft ingediend en dit overigens onder opgave van een andere familienaam alsook geboortedatum, hetgeen aantoonde dat verzoeker er niet voor terugdeinst moedwillig leugenachtige verklaringen af te leggen.

Het motief dat verzoeker niet om internationale bescherming verzocht in de Europese landen waardoorheen hij op weg naar België reisde en de uitkomst van zijn in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming niet afwachtte, acht de Raad overtuigend en wordt in deze zaak door de Raad niet weerhouden, noch overgenomen als een pertinente vaststelling.

Dat verzoeker er geen graten in ziet om moedwillig te liegen over zijn leeftijd, kan reeds, eventuele excuses in de aanvullende nota en ter terechtzitting ten spijt, worden weerhouden als een negatieve indicator omtrent zijn algehele geloofwaardigheid.

Gelet op hetgeen voorafgaat is ook verzoekers bewering in het verzoekschrift, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd, niet dienstig.

Waar hij opwerpt dat ook geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij beperkte scholing genoot, oordeelt de Raad dat dit niet kan worden aangenomen als verschoning voor zijn onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Van iemand die beperkt geschoold is, kan eveneens worden verwacht dat hij doorleefde en coherente verklaringen aflegt over belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont verder niet aan dat het gebrek aan scholing zijn verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is eenduidige en overtuigende verklaringen af te leggen over die aspecten die de kern van zijn voorgehouden asielaanvraag betreffen. Dat hij beperkt geschoold is, kan voorts ernstig worden betwijfeld. Verzoeker verklaarde immers dat hij tot de vijfde graad in het lager onderwijs in Afghanistan naar school is gegaan en dat hij (een beetje) kan lezen en schrijven in het Pashtou (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5 en 'verklaring DVZ', punt 11).

2.3.6.3. Verzoeker geeft, zo weze herhaald en benadrukt, in zijn aanvullende nota duidelijk aan dat hij gedeeltelijk afstand doet van zijn vluchtrelaas, zoals uiteengezet tijdens de administratieve procedure. Hij houdt daarbij wel vast aan het profiel van zijn vader, maar geeft uitdrukkelijk aan dat hij, die meerderjarig was ten tijde van het vertrek uit Afghanistan, heeft gewerkt voor de Afghaanse lokale politie.

Zijn bewering, als zou hij samen met zijn vader meegewerkt hebben aan een project voor de overheid en waaruit de voorgewende vrees voor vervolging zou zijn ontstaan, wordt hierdoor iedere betekenis ontnomen. Zijn verweer in het verzoekschrift ter verschoning van de tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen over het al dan niet meewerken aan het project van zijn vader voor de overheid, is dan ook geenszins dienstig.

2.3.6.4. Verzoeker houdt in zijn aanvullende nota wel vast aan het door hem geschetste profiel van zijn vader.

2.3.6.4.1. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader begin 2021 van start zou zijn gegaan met een project voor zes maanden om in het hoofdkwartier van de politie in het districtscentrum van Alikhel schilder- en pleisterwerken uit te voeren. Immers verklaarde verzoeker reeds na vier maanden, toen het project nog niet af was, het land te hebben verlaten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, lijken verzoekers verklaringen niet te kloppen met het door hem aangegeven tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in februari 2021 het land verliet en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gaf hij aan dat hij in het begin van het jaar 2021 is vertrokken (administratief dossier, 'verklaring DVZ', punt 10 en 33 en notities persoonlijk onderhoud, p. 5). De Raad treedt dan ook het oordeel van de commissaris-generaal bij dat de beweringen dat verzoeker reeds in het begin van 2021 vertrokken zou zijn, terwijl het project van zijn vader voor de overheid pas begon en hij nog vier maanden zou hebben meegewerkt – *quod non in casu* – niet met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn leeftijd, zijn beperkte scholing en de duur tussen het indienen van zijn verzoek en het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, om deze tegenstrijdigheden en onaannemelijkheid, die steun vinden in het administratief dossier te verklaren. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker in de aanvullende nota en ter terechtzitting zelf aangaf dat hij reeds meerderjarig was ten tijde van zijn vertrek. Verder kan niet worden ingezien waarom het gegeven dat hij beperkt geschoold is hem zou verhinderen om eenduidige en coherente verklaringen af te leggen over een danig kernelement van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekers persoonlijk onderhoud liet dan wel anderhalf jaar op zich wachten, maar zijn verklaringen over zijn vertrek daar waren gelijklopend met wat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds liet optekenen. Verder kan verzoeker ook niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende informatie en stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers betoog, dat alle ter staving van zijn problemen voorgelegde documenten deze situeren in 2020, niet dienstig is. Uit deze documenten (administratief dossier, map documenten, stukken 4 en 6) mag dan wel blijken dat het contract van zijn vader in verband met het voorgehouden project dateert van juli 2020 en de dreigbrief en het bevel van de taliban eveneens van juli 2020, hieruit kan evenwel niet blijken dat verzoeker na vier maanden zou zijn vertrokken daar hij zijn vertrek begin/februari 2021 situeert. Afgaand op de ter staving neergelegde documenten, zouden de bedreigingen van de taliban overigens zo goed als meteen gestart zijn, hetgeen niet strookt met verzoekers verklaringen.

2.3.6.4.2. Verder treedt de Raad het omstandig gemotiveerde en pertinente oordeel in de bestreden beslissing bij dat het niet geloofwaardig is dat de taliban zijn vader (en verzoeker zelf) bedreigden omwille van dit bouwproject. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd:

“Reeds voor dit bouwproject zou uw vader al in het politiehofdkantoor gewerkt hebben. Ook zou hij in het verleden andere bouwprojecten voor de overheid uitgevoerd hebben op verschillende plaatsen (CGVS, p. 9-10 en 12). Dit blijkt voorts uit uw beweringen bij DVZ dat uw vader regelmatig in opdracht van de overheid werkte (Vragenlijst, punt 5). Dat uw vader dan plots bedreigingen van de taliban krijgt drie à vier maanden nadat dit laatste project begonnen was terwijl hij al langer contracten met de overheid had, is eigenaardig. Daarvoor zouden de taliban niet geweten hebben over uw vader zijn werk en iemand in het dorp zou waarschijnlijk de taliban verwittigd hebben over dit laatste project (CGVS, p. 10 en 12). Gevraagd of de dorpingen dan niet vanaf het begin wisten dat uw vader deze projecten voor de overheid uitvoerde, stelt u dat ze wel wisten dat uw vader bouwwerken deed maar niet dat hij voor de overheid werkte (CGVS, p. 12). Nochtans kwam uw vader iedere dag na zijn werk naar huis en is het merkwaardig dat andere dorpingen dan niet al veel eerder op de hoogte zouden geweest zijn van zijn werkzaamheden voor de overheid. Het zou pas met dit project in het politiehofdkwartier geweest zijn dat de mensen hem zagen en vandaar zou iedereen geweten hebben dat hij voor de overheid werkzaam was. Evenwel verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vader voordien ook al in dit politiehofdkwartier had gewerkt en er muren had gebouwd (CGVS, p. 9). Dat dorpingen hem dan niet al eerder aan het werk zouden gezien hebben, kan niet overtuigen.”

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het hernemen van zijn eerdere verklaring dat de vroegere werken van zijn vader voor de overheid eerder in de luwte gebeurden, hetgeen evenwel om bovenstaande redenen niet kan worden weerhouden. Waar hij stelt dat het zeer aannemelijk is dat zijn vader net met dit werk bij uitgerekend het politiekantoor, dat zich veelal op een centrale plaats bevindt, heel erg *“in the picture”* liep, stipt de Raad aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader voordien al in ditzelfde politiekantoor had gewerkt en er muren had gebouwd. Dat verzoeker niet kan overtuigen dat dorpingen verzoekers vader niet al eerder aan het werk zouden hebben gezien en dat deze plots bedreigingen van de taliban krijgt drie tot vier maanden nadat zijn laatste project

begonnen was terwijl hij al langer contracten met de overheid had, komt in het licht van verzoekers verklaringen wel degelijk weinig overtuigend over. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Zo oordeelt de commissaris-generaal dat er naast de voorgaande vaststellingen elementen in verzoekers verklaringen zijn die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

2.3.6.4.3. In verband met de verklaringen die hij zou hebben afgelegd over de bestemming van de bedreigingen, meent verzoeker dat semantische discussies niet gepast zijn in de geloofwaardigheidsanalyse van een nauwelijks geschoolde jongeman uit onherbergzaam gebied in Afghanistan. Verzoeker stelt naar waarheid te hebben geantwoord dat hij nooit persoonlijk bedreigd werd omdat hij nooit apart bedreigd is geweest. De bedreigingen waren echter wel persoonlijk in die zin dat hij mée bedreigd werd, samen met de andere familieleden. Met dit betoog doet verzoeker evenwel geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen in dit verband. Verzoekers gezegden waren hierbij telkens duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij verduidelijkt geenszins welke semantische benadering te dezen volgens hem onterecht zou zijn toegepast. Waar hij thans vasthoudt aan zijn bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nooit persoonlijk bedreigd is geweest, dit omdat hij nooit apart bedreigd is geweest, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud beweerde dat ook zijn naam in de dreigbrief en het bevel van de taliban geschreven stond. Verder wijst de Raad op volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing: *“Ter bevestiging gevraagd of u dan ook persoonlijk werd bedreigd door de taliban herhaalt u dat ook uw naam in de brieven geschreven stond (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u bij DVZ dan verklaarde niet persoonlijk te zijn bedreigd door de taliban maar nu wel stelt dat uw naam ook in de brieven vermeld stond, tracht u zich opnieuw te verschonen door te stellen dat u toen een minderjarige was en de tolk toen een boze tolk was die u niet liet uitspreken. U zou daar wel over uw probleem verteld hebben maar weet niet of de tolk het vertaald heeft (CGVS, p. 17-18). Dat u zich opnieuw verschuilt achter de tolk en uw minderjarigheid, kan echter niet overtuigen. Zo dient er nog eens op gewezen te worden dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat alles goed verlopen was in uw vorig interview en dat geen opmerkingen had over dit interview (CGVS, p. 3). Bovendien werd dit verslag bij DVZ aan u voorgelezen en ondertekende u het ter goedkeuring (Vragenlijst).”* Verzoeker brengt geen elementen aan die voorgaande motivering aan het wankelen kunnen doen brengen.

2.3.6.4.4. De Raad treedt vervolgens het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het merkwaardig is dat verzoekers vader meermaals bedreigd werd door de taliban, maar niet met zijn werk stopte. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd:

“Uw vader zou eerst tweemaal telefonisch gevraagd geweest zijn door de taliban om te stoppen met zijn werk voor de overheid. Ze zouden hem gezegd hebben dat als hij niet zou stoppen, ze hem en zijn familie zouden vermoorden en zijn huis zouden verbranden. Gevraagd waarom uw vader na deze telefonische bedreigingen niet stopte met zijn werk, stelt u dat hij deze bedreigingen in het begin niet zo serieus nam. Hij zou gedacht hebben dat misschien iemand van het dorp hem lastigviel. Het zou pas na ontvangst van de dreigbrief geweest zijn dat hij de bedreigingen serieus nam, maar alles zou daarna zo snel gebeurd zijn (CGVS, p. 16-17). Dat uw vader deze telefonische bedreigingen niet serieus nam, terwijl hij en zijn familie met de dood bedreigd werden, is opmerkelijk. Temeer hij het bouwproject in het politiegebouw van een andere persoon zou hebben overgenomen die eerder al bedreigd zou geweest zijn door de taliban en gevraagd was door hen om te stoppen met zijn werk (CGVS, p. 12-13).”

Gelet op verzoekers verklaringen is het wel degelijk weinig aannemelijk dat zijn vader de bedreigingen initieel niet serieus nam en gewoon bleef doorwerken aan het project, zeker daar zijn vader het bouwproject in het politiekantoor zou hebben overgenomen van iemand die eerder al bedreigd zou zijn geweest door de taliban en gevraagd werd met zijn werk te stoppen. Het is geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekers vader in deze omstandigheden zijn gezin veilig zou willen stellen, ook al zou hij daardoor zijn contract verbreken en tijdelijk geen inkomen meer hebben, te meer daar reeds in de telefonische bedreigingen werd aangegeven dat ze, als hij niet zou stoppen, hem en zijn familie zouden vermoorden en zijn huis zouden verbranden.

2.3.6.4.5. Tot slot hecht de Raad ook geen geloof aan de beweerde ontvoering van verzoekers vader gelet op de tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen over diens gevangenschap. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geconsideerd:

“Zo bent u tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over zijn gevangenschap. Waar u bij DVZ aangaf dat uw vader ontvoerd was door de taliban en ongeveer vier maanden werd vastgehouden maar nog niet zo lang geleden terug werd vrijgelaten, pretendeert u bij het CGVS dat uw vader nog steeds vermist is (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere beweringen bij DVZ over de vrijlating van uw vader, stelt u dat u dat zo niet gezegd heeft. U zou toen gezegd hebben dat uw broer eerst gewond raakte, u dan vertrokken bent en uw vader na uw vertrek vermist raakte. Ter bevestiging gevraagd of u bij DVZ dan nooit verteld heeft dat uw vader terug is vrijgelaten, blijft u volhouden dit niet gezegd te hebben. Opnieuw verschuilt u zich achter uw beweerde minderjarigheid toen en de korte duur van uw interview daar (CGVS, p. 21). Evenwel gaf u bij DVZ wel uitdrukkelijk te kennen dat uw vader gevangengenomen werd en plakte u er zelfs een tijdsbepaling van ongeveer vier maanden op.”

Verzoeker poogt deze tegenstrijdigheden te verklaren door zich te verschuilen achter zijn dialect van het Pashtou zoals het voorkomt in zijn provincie Paktia. De Raad stipt aan dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming de bijstand heeft verzocht van een tolk Pashtou. Verder gaf hij in zijn ‘verklaring betreffende de procedure’ aan het Pashtou voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, dat hij verklaarde de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk en dat hij, indien er zich tijdens de loop van het gehoor, problemen voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk hij dit steeds zal melden. Verzoeker ondertekende zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorts uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Pashtou. Hiermee gaf hij aan dat deze juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dan weer de tolk Pashtou goed te begrijpen. Hij werd er tevens op gewezen dat hij eventuele problemen met de tolk, of andere problemen, diende te melden. Ook werd hem, nadat zijn advocaat erop wees dat hij een Paktia dialect spreekt wat zorgde voor problemen tijdens het vorige interview, gevraagd welke taal hij spreekt en of hij behalve zijn moedertaal nog andere talen spreekt, waarop verzoeker aangaf enkel Pashtou te spreken, zonder dat hij daarbij specificeerde dat hij een danig specifiek dialect voorkomend in de provincie Paktia zou spreken en waardoor moeilijkheden met een tolk standaard Pashtou hebben opgetreden of kunnen worden verwacht. Verzoeker gaf zelf nergens aan dat hij de tolk niet goed zou begrijpen en/of dat hij problemen had om zich uit te drukken in het Farsi. Op het einde van het persoonlijk onderhoud stelde hij daarentegen de vragen goed te hebben begrepen. Verzoekers advocaat komt op het einde van het onderhoud dan wel nog terug op het ‘dialectprobleem’, maar de voorbeelden die hij geeft, hebben dan weer geenszins betrekking op verzoekers verklaringen over de ontvoering en het gevangenschap van zijn vader. Dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk een drietal keer een verduidelijking moet geven of vragen aan verzoeker omdat deze een ander dialect spreekt dan de tolk die standaard Pashtou spreekt, maakt nog niet dat verzoeker de tolk niet zou hebben begrepen en uit de lezing van het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt alvast niet dat ‘dialectproblemen’ hem zouden hebben verhinderd om uitvoerig te antwoorden op de hem gestelde vragen. Tot slot stipt de Raad aan dat verzoeker, ter terechtzitting gevraagd of hij de alsdan ter beschikking gestelde tolk Pashtou verstaat, aangaf dat hij deze goed begrijpt. Dat uit een in het verzoekschrift geciteerde *Wikipedia* blijkt dat er talrijke verschillen in de Pashtou dialecten bestaan en dat alleszins in Paktia een aparte versie van dit dialect wordt gesproken, wordt door de Raad als dusdanig niet betwist, maar doet geenszins afbreuk aan het geheel van de voorafgaande vaststellingen.

2.3.6.5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten en de door hem overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken en opmerkingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn vader en diens link met de voormalige Afghaanse overheid. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.6.7. In zijn aanvullende nota beweert verzoeker plotsklaps en voor het eerst dat hij meerderjarig was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij werkzaam was bij de Afghaanse lokale politie, die werd samengevoegd met het toenmalige Afghaanse overheidsleger en hij voegt hiervan stukken ter ondersteuning toe. Hij meent door deze werkzaamheden een ernstig risico te lopen gevisieerd te worden door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst op de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van januari 2023 waarin vermeld wordt dat voormalige overheidsmedewerkers vervolging riskeren door de taliban.

Voormelde aangevoerde vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde werkzaamheden bij de Afghaanse lokale politie betreft in essentie een geheel nieuwe vervolgingsgrond die volledig los staat van de elementen van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die werden aangebracht voor en beoordeeld door de commissaris-generaal. Vooreerst stelt de Raad in dit kader vast dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal niets heeft vermeld over enig lidmaatschap bij een lokale politie-eenheid terwijl verzoeker op grond van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet de plicht heeft alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk over te brengen. Door pas in onderhavige procedure enig gewag te maken van een vrees die hij zou kennen doordat hij een functie bij de lokale politie uitgeoefend zou hebben, heeft verzoeker zijn medewerkingsplicht, vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, miskend. Hij kan dit niet vergoelijken door ter terechtzitting te stellen dat hij van derden vernomen had dat de mededeling hiervan negatieve gevolgen zou kunnen hebben voor zijn verzoek om internationale bescherming. Immers werd verzoeker gedurende de procedure meermaals gewezen op het belang van zijn verklaringen en zijn plicht de waarheid te vertellen. Zo werd verzoeker reeds in het kader van de 'vragenlijst CGVS' bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gewezen op het belang van zijn verklaringen, zijn plicht de waarheid te vertellen en niet te luisteren naar het advies van derden met betrekking tot hetgeen hij zou moeten verklaren. Daarenboven heeft verzoeker op het einde van die vragenlijst verklaard dat: *"Ik bevestig hierbij uitdrukkelijk dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ik weet dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat mijn asielaanvraag wordt verworpen."* In de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud, opgenomen in het administratief dossier, werd verzoeker er eveneens uitdrukkelijk op gewezen dat hij de plicht had om zijn volle medewerking te verlenen en dat er van hem correcte verklaringen werden verwacht. Ook bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het negatieve effect dat valse verklaringen op zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hebben. Gezien verzoeker veelvuldig is geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en het negatieve gevolg van onjuiste verklaringen en gezien een verzoek om internationale bescherming inherent gepaard gaat met een zeker vertrouwen in de autoriteiten van de ontvangende staat, kan niet ingezien worden hoe verzoeker er redelijkerwijze toe gekomen zou zijn het advies van derden te volgen in weerwil van zijn wettelijke plichten. Aldus mocht van verzoeker worden verwacht dat hij zijn beweerde werkzaamheden als politieman bij de lokale politie, zo deze zouden stroken met de werkelijkheid en in zijn hoofde daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming met zich zouden brengen, veel eerder gedurende zijn procedure zou hebben vermeld. Dat verzoeker nagelaten heeft eerder zijn profiel van politieman en zijn daaruit volgende vrees kenbaar te maken aan de asielinstanties omdat hij van derden zou hebben vernomen dat dit negatieve gevolgen zou hebben voor zijn verzoek om internationale bescherming, doet hieraan geenszins afbreuk zoals eerder aangegeven.

Verzoeker reikt niet in het minst enige dienstige reden aan waarom hij zijn beweerde profiel van politieman, dat er blijkens het gestelde in het verzoekschrift bovendien toe zou leiden dat hij nood heeft aan internationale bescherming, eerder geheel onvermeld liet en pas voor het eerst aanbrengt in het kader van zijn beroepsprocedure.

Verder weet verzoeker ook niet te overtuigen dat hij een functie bij de lokale politie uitgeoefend zou hebben. Vooreerst is zijn algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd doordat hij bewust gelogen heeft over zijn leeftijd en een deel van zijn vluchtrelaas, hij er niet voor terugdeinsde om bijkomende verklaringen af te leggen en in Oostenrijk ten aanzien van de asielinstanties een andere identiteit liet noteren. Verder weten de voorgelegde stukken niet te overtuigen. De kopie van zijn lidmaatschapskaart van de Afghaanse lokale politie (stuk 2) is immers niet vergezeld van een voor

eensluitend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor dit stuk dan ook niet in beschouwing kan worden genomen door de Raad. De bankkaart van de *New Kabul Bank* (stuk 1) bevat dan weer geen element waaruit de beweerde tewerkstelling kan worden afgeleid en het betreft hier bovendien slechts een gedeeltelijke kopie. De twee aangehaalde documenten betreffen geen originele documenten, maar enkel een kopie. De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan – Corruptie en documentenfraude*", map landeninformatie, stuk 1) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Hierdoor is verzoeker verklaring, dat hij een functie heeft uitgeoefend bij een lokale politie-eenheid, dan ook een loutere bewering waar, gezien het voorgaande, geen geloof aan gehecht kan worden. Waar verzoeker tot slot twaalf, eerder vage, afdrucken van foto's voegt waarop hij in verschillende omstandigheden, alleen en met anderen, staat afgebeeld in legeruniform (stuk 3), dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke privéfoto's geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen immers eenvoudigweg worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Daarenboven bevatten zulke foto's slechts een momentopname, kunnen zij simpelweg in scène worden gezet en vormen zij geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Verzoeker staat hierop telkens afgebeeld in legeruniform terwijl hij voorhoudt bij de Afghaanse lokale politie te hebben gewerkt. Verzoekers bewering als zou de lokale politie bij het leger zijn samengevoegd, wat verklaart waarom hij in legeruniform is afgebeeld op de foto's, wordt overigens geenszins gestaafd met enig begin van bewijs.

Het geheel van deze vaststellingen doet besluiten dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten bijzonder relatief is en dat deze op zich niet volstaan als bewijs voor de voorgehouden werkzaamheden van verzoeker als politieagent, te meer gelet op voorgaande vaststellingen betreffende het laattijdig aanbrengen in het verzoekschrift wat zijn voorgehouden werkzaamheden voor de lokale politie betreft, wat sowieso al op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze feiten ondermijnt.

Aldus lijkt het erop dat verzoeker die, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van het commissariaat-generaal, het geweer van schouder verandert en die, dit zonder afdoende verklaring, plots buigt op een geheel nieuwe vervolgingsgrond die door zijn eigen toedoen aldus niet door het commissariaat-generaal kon worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gedrag is laakbaar.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen, de door hem neergelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, zijn werkzaamheden bij de Afghaanse lokale politie niet concreet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.6.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn (gepercipieerde) verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking

tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker laat na concrete elementen aan te brengen waardoor niet kan besloten worden dat verzoeker zich door zijn verblijf van twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden

heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

In zijn aanvullende nota geeft verzoeker, zo weze herhaald, toe dat hij over zijn leeftijd gelogen heeft en dat hij reeds meerderjarig was bij zijn vertrek uit Europa, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij in contact staat met zijn in Afghanistan verblijvende familie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Derhalve dient, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, te worden aangenomen dat hij er nog steeds over een (familiaal) netwerk beschikt. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Vervolgens is het relevant erop te wijzen dat verzoeker, die reeds van in Afghanistan meerderjarig was, slechts twee jaar in België verblijft en dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft met zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf in België van twee jaar en zijn beweerde - maar in de aanvullende nota tegengesproken - jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verliet geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Verder kan de bewering, dat verzoeker een normale omgang met meisjes en vrouwen heeft ontwikkeld, op zich niet volstaan om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is positief dat verzoeker respect toont jegens vrouwen en normaal met hen omgaat, doch kan ook hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige wijze is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren naar Afghanistan. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat zijn normale omgang met vrouwen een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Hieruit blijkt niet dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog wijst op zijn afkomst uit onherbergzaam gebied in de provincie Paktia, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan en dat zich thans in Kabul bevindt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contact onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Zijn verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op "het schrikbewind" van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, waar hij nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

2.3.6.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Zoals hoger reeds werd aangehaald, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn vader vermist is en dat hij in Afghanistan niet langer over een familiaal netwerk beschikt waarop hij desgevallend (tijdelijk) kan terugvallen, onder meer bij het vinden van een woonst of een job. Hij bevestigde ter terechtzitting overigens dat zijn maternale oom thans zorgt voor zijn gezin in Afghanistan. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift betoogt, zijn er geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst niet in staat zal zijn om voldoende financiële middelen te verwerven om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige tot het verwijzen naar algemene informatie aangaande de socio-economische situatie in Afghanistan, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale

hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 23 oktober 2023 nog verwijst naar UNAMA, "*Treatment of detainees in Afghanistan*" van september 2023 waarin gewag gemaakt wordt van talrijke mensenrechtenschendingen gepleegd door de Taliban tussen januari en 2022 en juli 2023, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie. De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. Verzoeker kan verder ook niet dienstig opwerpen dat de informatie waarop de verwerende partij zich beroept alleszins gedateerd is, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 30 oktober 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Voor de provincie Kabul, waar verzoekers familie zou verblijven, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

2.3.7.4. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS